

# CONTACT



**MEDEDELINGENBLAD VAN DE VERENIGDE  
DOOPSGEZINDE GEMEENTE BARSINGERHORN/ZIJPE  
NOORD-ZIJPE ZUID-WIERINGERMEER/MEDEMBLIK**

# 50<sup>e</sup> Jaargang no. 291 April 2024

## Adressen

Predikant                      Ds. Jelle Waringa  
Tel.    06-252 90 372  
email: jelle@waringa.frl

Voorz. Secr.  
Kerkenraad                    W. Hofman  
Korfwaterweg 6 1755 LB Petten  
06 17 33 89 44

Boekhouder                    A. Dijkstra  
Schoener 3 1771 EA Wieringerwerf  
0227-501050

Wilt U onze gemeente financieel ondersteunen dan kan dit door bijschrijving op onderstaand rekening nummer of via de afgebeelde QR code.

Rabobank Schagen    NL 92 RABO 030 56 01 458



Vermaning te Schagen  
Cornelis Bokstraat 1  
1741 GT Schagen



Vermaning te Medemblik  
Tuinstraat 7  
1671 AH Medemblik

Internet: <http://www.dgschageneo.doopsgezind.nl>

Email: [info@dgschageneo.doopsgezind.nl](mailto:info@dgschageneo.doopsgezind.nl)



**Doopsgezind  
Schagen**  
*en omstreken*

## **Van uw voorzitter,**

Ik las in *Levenslicht*, het maandblad van de Doopsgezinde Gemeente Aalsmeer, dit gedicht en lied van Paul van Vliet. Het werd geschreven door zuster Miekje Hoffscholte-Spoelder. Zij is voorzitter van de ADS.

Ik kende het gedicht. Els heeft het meerdere keren gebruikt bij haar activiteiten in het "Doopsgezinde".

Het raakte me, vandaar dat ik het u niet wil onthouden, want als wij niet meer geloven, wie dan wel. Een oproep om door te gaan en een pleidooi voor optimisme. Ja vraagt u dan; wat kunnen wij als vergrijzende gemeente dan doen? We hebben veelal de energie niet meer voor om fysiek aan de slag te gaan. Het is een dilemma waar ik persoonlijk steeds meer tegen aanloop.

One-liners zijn voor mij erg belangrijk. De inhoudelijke, veelal Bijbelse verhalen, in onze Gemeente zijn voor mij ook belangrijk. Maar ook hieruit probeer ik dan one-liners te destilleren om het wat alledaagser en dichterbij voor mij te krijgen. Vandaar mijn keus voor Paul van Vliet met: Als wij niet meer geloven, wie dan wel? Paul van Vliet schreef veel liedjes met inhoudelijke, aansprekende teksten. Over troost, over hoop met de oproep; doe iets, want je kunt iets doen. Wat dan? Nou door bijvoorbeeld te zeggen en soms te laten merken dat bepaalde uitspraken je te ver gaan en dat je daar niet aan mee doet. Of in je eigen kring aandacht te hebben voor iemand, waarvan je merkt dat hij of zij het moeilijk heeft. Door iemand te zien en naar iemand te luisteren om zo verbinding te hebben met daarbij te bedenken hoe zou ik in zo'n situatie behandeld wil worden.

Als wij niet meer geloven dat het kan  
Wie dan wel?  
Als wij niet meer vertrouwen op houden van  
Wie dan wel?  
Als wij niet meer proberen  
Om van fouten wat te leren  
Als wij 't getij niet keren  
Wie dan wel?  
Als wij niet meer zeggen hoe het moet  
Wie dan wel?  
Als wij niet meer weten wat er toe doet  
Wie dan wel?  
Als wij er niet in slagen  
De ideeën aan te dragen  
Voor een kans op betere dagen  
Wie dan wel?  
Als wij niet meer geloven dat het kan  
Wie dan wel?  
Als wij er niet mee komen, met een plan  
Wie dan wel?  
Als wij er niet voor zorgen  
Dat de toekomst is geborgen  
Voor de kinderen van morgen  
Wie dan wel?  
Als wij onszelf niet dwingen  
Een gat in de lucht te zingen  
Waar zij in kunnen springen  
Wie dan wel?

Paul van Vliet.

Ik hoop dat dit pleidooi, deze vraag, deze opdracht iets teweeg brengt bij mij en bij u en dat we denken: 'wij wel'

Tot ziens in de Gemeente.

---

Achteloos lees ik de tekst achter op de verpakking terwijl ik in de trein zit:



*Vifit is er voor mensen die alles uit het leven willen halen. Sta jij ondanks je drukke agenda altijd open voor nieuwe uitdagingen? En wil je volop genieten? Dan kun je wel een goed afweersysteem gebruiken.*

Ben ik zo iemand, die alles uit het leven wil halen? Wat nou als ik dat niet ben? Heb ik dan net illegaal die drinkyoghurt geconsumeerd? Ben ik niet fit voor Vifit?

Brecht was een fijne collega: attent, slim, hardwerkend, ze stond voor iedereen klaar. Een echte professional. Daarnaast was ze voorleesmoeder, vrijwilliger bij de korfbal en heel creatief. Een lieve moeder en geweldige vrouw en zorgzaam voor haar ouder wordende vader en moeder. Wat een energie!

Wat een sociaal bewogen mens! En toen kwam ze bij de huisarts. De diagnose was: burn-out. Rust. Niets moeten. Geen druk. Op de fiets naar huis besloot ze: ik ga hier het beste uithalen wat erin zit! Dit wordt mijn leerervaring in het leven! Dit wordt een burn-out die zijn weerga niet kent! Ik denk dat Brecht ook van Vifit hield.

Tsja. Stel je voor dat je het echt even niet meer weet en moet toegeven: ik kan het even niet alleen. Op zo'n moment zou ontvangen eigenlijk veel meer helpen dan geven. Je hoofd even neerleggen en kwetsbaarheid toelaten. Waarom is dat vaak zo eng? Kwetsbaarheid is dan niet een zwakte, maar een raakbaarheid.

Ik herinner me dat mijn dochter haar Coronavaccinatie kreeg en zei: "Ik moest wel even huilen, maar gelukkig heeft niemand het gezien". Wat is dat toch? Waarom vindt iemand van elf het al moeilijk om die mooie, prachtige, raakbare, kwetsbare kant van zichzelf te tonen?

Iedereen is op zoek naar authentieke relaties met andere mensen, maar dat kan pas echt wanner je niet bang bent om ook die kant van jezelf te tonen waar je niet trots op bent. De kant die je niet zo vaak op Facebook tegenkomt. De kant die weleens wat rafelig is. Je onzekerheid. De dingen die je moeilijk vindt. De kant die je liever in je sok laat zitten, want stel je voor dat ze je kalknagels zouden zien.

Ik red het even niet. Wil je me helpen? Ik laat mijn tranen een keertje stromen. Ik ben de weg een beetje kwijt. Ik ben bang. Mag ik mijn hoofd even op je schoot leggen? Wil je mijn voeten wassen?

Ik hoor de critici al zeggen:  
Wat een soft gezwets.  
Wat een zweverig praat.

Maar ik geloof dat mensen door zo'n overgave geen argeloze en naïeve softies zijn die niet weten hoe de wereld in elkaar steekt. Het is juist een bevrijding van de angst om door anderen als *loser* gezien te worden.

Op Witte Donderdag kijken we met elkaar naar *The Passion*, na de viering. Waarschijnlijk zijn er weer duizenden mensen op de been, dit keer in Zeist. Ongetwijfeld heeft dat deels te maken met een entertainment-factor. Een BN'er in het echt is toch wat anders dan met je neus in zo'n stoffige bijbel. Daarnaast vermoed (hoop?) ik dat er voor velen ook iets anders mee zal spelen: een zoektocht naar verbinding. Misschien zelfs een verlangen om onderdeel van iets te zijn. Zeg maar zoiets als meespelen in een stuk dat achteraf over je eigen leven bleek te gaan. In een vorige editie zei een van de hoofdrolspelers: "Heftig. Je hoeft geen gelovig mens te zijn om dit bij je binnen te laten komen".

Maar wat nou als je het verhaal beschouwt als een never-ending-story? Een verhaal dat we iedere dag *live* meemaken? Waar we allemaal acteurs en actrices in zijn? De loser. De vriend. De moeder. Die lui daar aan de zijlijn. De laffe. De machthebber. Wij allemaal. Dan is het opeens een verhaal waarin je niet hoeft te geloven, maar dan gaat het over alles wat er in je leven voorbijkomt.

Jelle Waringa



## Memoriam aan broeder Homme Heidema

Wij kennen elkaar nu bijna 60 jaar, door ons doopsgezind zijn.  
Eerst in de Wieringermeer, later in Medemblik.

Soms kwam je naar Schagen.

In de Wieringermeer kwamen de doopsgezinden  
1 keer in de maand samen met een dienst.

Toen we samen gingen met Medemblik gingen we naar het  
mooie, oude schuilkerkje aan de Tuinstraat. Wat hebben we  
gestreden om het te behouden. Je hebt mee geholpen met de  
restauratie in 1975.

Jouw vader ging uit de kerkenraad en jij er in.

We vergaderden bij iemand thuis.

Heel gezellig en een frisje of borreltje toe.

Na de samenwerking met de andere gemeenten, gingen we  
kerken om de 14 dagen in Schagen.

Samen in de Centrale Kerkenraad { C.K. }

Toen jullie in Middenmeer gingen wonen,

haalde ik jou elke eerste maandagavond van de maand op.

Toen pas leerde ik jou beter kennen.

We hadden het over persoonlijke dingen die ons raakten.

Niet zo vaak over het geloof, dat vond je moeilijk.

Wel hoe trots je was op je bedrijf, de kinderen en vooral de  
kleinkinderen.

Als je met de konijnen naar een teentoonstelling  
ging, was je niet in de kerk, anders altijd.

We gingen naar de Rijper Sociëteit en genoten van de  
traditionele 5 amandelen op de gevulde koek.

Van het vriendenmaal en de ontmoeting met de  
bekenden. We spraken ook over Ineke. Dat vond je  
moeilijk. Soms vertelde je over je zorgen en verdriet.

Na je herseninfarct was ik de volgende dag in Hoorn.  
De avond ervoor hadden we nog zo gelachen na de  
vergadering in de auto. Jij vond , dat je eigenlijk mij  
moest thuisbrengen.

In Hoorn hebben we samen gelachen en gehuild en gebeden.  
Dat wou je graag.

Je zei: Wat de toekomst brengen moge, mij geleidt des Heren  
hand. Vaak hebben we dat lied gezongen in de kerk.

Zo ook; Ik voel de winden God's vandaag,  
Vandaag hijs ik het zeil.

Die oude, vertrouwde liederen , daar hield je van.

Iedereen was blij met jou en met iedereen een praatje.

Koffiedrinken na de dienst, twee suikerklontjes graag.

Liefst één koekje, maar graag twee.

Op een gegeven moment werd het een klontje, maar als ik er  
twee in deed , glommen jouw ogen.

Altijd zat je voor op de stoel, ik er achter in de bank.

Zo vertrouwd. nu is dat definitief voorbij.

In Magnushof vond je het fijn , als we kwamen.

We lachten samen om je rake opmerkingen , je humor.

Ik voelde wel, dat het voor jou niet meer zo hoefde.

Het knapt niet op Tiny. Ja, ja een bak vol medicijnen,  
maar die helpen niet zoveel.

Gelukkig heb je het nu nooit meer benauwd.

Hoef je niet meer te oefenen.

Maar wij van de doopsgezinde gemeente, vooral in Medemblik,  
zullen je ontzettend missen.

Je trouw en je omzien naar ons allen.

Ik zal je missen, niet meer je handdruk en jou: tot de  
volgende keer Tiny.

Het is voorbij. Dat je komt, waar je hoopt naar toe te gaan.

Het Licht.

Dat 't je raakt , dat licht  
je omvat en omhult,  
dat het je verwarmt, dat licht  
en stralen doet en schijnen.

Dat je er om lachen moet  
of huilen of helemaal niets  
alleen maar stil zijn.

Tiny



Boek 2024

"Liefde heeft geen groot huis nodig om in te wonen,  
maar wel een deur om naar binnen te gaan.  
Wij hebben een groot huis met wel 5 deuren,  
waardoor de liefde naar binnen kan komen,  
de meesten blijven gesloten,  
maar 1 staat altijd open".

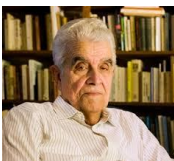
Henny

**AS IT IS IN HEAVEN** is de titel van de bioscoopfilm (2004), die op de middag van woensdag 21 februari in onze Vermaning te Schagen werd vertoond. Bij elkaar waren er wel zo'n 50 bezoekers, die de ruim twee uur durende film hebben bekeken. Wie nog eens wat details over deze film wil nalezen, die kan dat doen op het Internet, want Wikipedia heeft zowel in het Nederlands als in het Engels een uitgebreide beschrijving over dit cinematografisch kunstwerkje.

Wat ik in die recensies niet heb gevonden is dat de film een dualistisch karakter heeft, namelijk tussen de dirigent van het koor en de predikant van de dorpskerk. De dirigent heeft furore gemaakt in de wereld en is populair in het dorp en bij de koorleden, maar de predikant komt steeds meer in het verdomhoekje; er is zelfs een uitgebreide scène waaruit blijkt dat hij pornoboekjes in zijn bibliotheek heeft verborgen. Van de dirigent geen kwaad woord.

In ruimer en dieper verband kan men de film zien als een tegenstelling tussen het geloof (de kerk, de dominee) en de school (de dirigent, de wetenschap). Het is duidelijk dat de verborgen sympathie van de regisseur geheel uitgaat naar de koordirigent en de school en dat hij de dominee en de kerk in diskrediet brengt.

Een ander punt van kritiek ontleen ik aan de Franse filosoof



René Girard, die in zijn boek getiteld 'De romantische leugen en de romaneske waarheid' stevig uithaalt naar de zogenaamde 'mimetische begeerte', want daar staat deze film bol van.

De suggestie van de film is dat de mensen onder het juk van de kerk gebukt gaan, maar dat zij door de moderniteit daarvan verlost worden. Niets is minder waar zegt Girard. De waarheid is namelijk dat we in relaties leven en grotendeels onbewust, maar diepgaand beïnvloed worden door de ander (mimesis) tot in onze begeertes aan toe. We begeren wat de ander begeert.

Er is nog heel veel meer over deze film te vertellen, in het bijzonder in verband met de theorie van onze doopsgezinde broeder Karel van Mander (1548-1606), die de beeldende kunst tot op vandaag fundamenteel heeft beïnvloed met zijn dualistische werkelijkheidsvisie. Van Mander heeft ook een gedicht geschreven met de titel, "De Gulden Harpe" met als ondertitel 'Een is nodigh'. Zou dat ook niet de titel van onze film kunnen zijn?



En niet te vergeten, aan allen bijzonder veel dank die deze geweldige happening hebben mogelijk gemaakt!!

Ton van Harlingen



## De derde werkelijkheid of wel het symbolisch bewustzijn van de mens.

Het is alweer 24 jaar geleden dat ik op de provinciale predikantendag van de Vereniging van Vrijzinnige Hervormden in Noord-Holland in Bergen was, maar woensdag na de film in de vermaning dacht ik er weer aan terug en thuis gekomen zocht ik het artikeltje dat ik toen maakte voor de website op. Die dag was Dr. Tjeu van den Berk, emeritus docent van de Katholieke Universiteit van Utrecht, onze inleider. Het onderwerp had mijn bijzondere interesse omdat ik er in mijn studie mee bezig was en ook diep door was geraakt. Zijn boek "Mystagogie" was net verschenen en het onderwerp van dit boek was uitgekozen als hoofdthema op deze predikantendag, waar Tjeu, de toen nog forse groep vrijzinnige predikanten en kerkelijk werkers inwijdde in het symboliseren. Want daar gaat het om; inwijden in het geheim, oog geven voor die andere werkelijkheid. Is dat iets voor de nuchtere vrijzinnig denkende gelovige? Oordeelt u zelf.

### ***Wat zijn symbolen en wat is symboliseren?***

Alles kan voor een mens een symbool worden; een pop of knoedellapje die je als klein meisje of jongen altijd bij je moest hebben. Wie weet nog waar dat het symbool voor was? Dat kartonnen sigarendoosje van je overleden vader dat nu al 30 jaar in je bureaula ligt, een geur, een tekst, een schilderij, een film. Het maakt iets bij je los waar je verstand niet bij kan; dat is voor u of jou symboliseren. **Voor ieder mens is het symboliseren een uniek en individueel proces.** Wat voor de één een waardeloos kartonnen doosje is, vormt voor de ander een levende herinnering aan zijn vader.

Vanuit onze psyche vormt zich -onbewust- het symbool, onvoorspelbaar en onbeheersbaar; zo kunnen wij slechts achteraf concluderen. Als wij met ons verstand het symbool trachten te vangen in woorden, versteent het tot een dood teken; een symbool kan slechts overleven in een levende wisselwerking met ons onbewuste. Symboliseren is verbeelden.

*Misschien herkent u of jij het; na een avond in de bioscoop, je ging helemaal op in de film, je maakte als het ware deel uit van die andere wereld; de wereld waarin de film zich afspeelde. Je verstand weet het; het is niet echt; je wordt niet nat van dat spattend water of zo. Maar je verstand is er nu even niet bij; dat merk je als je na afloop opstaat uit je stoel. Je staat wat "slapjes" op je benen; je hebt wat moeite terug te keren in de "werkelijkheid". Zo'n filmervaring blijft je soms een heel leven lang bij.*

### **Het symbolisch bewustzijn binnen het kader van de kerk.**

Tjeu van den Berk gaat terug naar de eerste kerkvaders (200-400 na Chr.), die de mensen die christen werden, inwijdden in het geheim, het mysterie. Hier komt het woord "Mystagogie" (opvoeden in het geheim) vandaan.

Door de loop van de eeuwen heen is dit uitgangspunt bijna geheel verloren gegaan; in kerk en theologie kwam de leer, het dogma, centraal te staan. De bijbelse verhalen werden ontdaan van hun mythologische karakter; terwijl het mythisch denken juist de enige ingang tot religieus leven is.

Ingewijd worden in het Geheim werd verdrongen door het "van buiten leren" van dogma's en andere leerstellingen.

Bijbelverhalen werden getoetst op hun historische grondslag, hun morele gehalte of hun conformiteit met de belijdenis van de kerk. De stem van de mythe verstomde; de mensen werden niet meer geraakt, niet meer ontroerd. Verbeelding werd meer en meer vervangen door een blindstaren op-

Tjeu van den Berk wil ons als mens, kerk of gemeenschap opnieuw de weg wijzen naar de *verbeelding* of anders gezegd: het *symbolisch bewustzijn*. Geraakt worden in de kerk door een verhaal, een beeld, de sfeer, noem maar op, zodat je verstand even stil staat.

Even maak je deel uit van die andere werkelijkheid; de verbeelding. In de kerk? Ja, in de kerk.

Ben Sloothaak

Tjeu van den Berk, *Mystagogie – inwijding in het symbolisch bewustzijn*;  
uitgeverij Meinema, Zoetermeer, 2000



The Passion

Op Witte Donderdag, 28 maart, kunnen we met elkaar kijken naar The Passion, de muzikale paasvertelling van KRO-NCRV voor iedereen. Jezus' verhaal van geloof, hoop en liefde inspireert ons om het goede te doen en naast elkaar te staan.

Na de dienst (19.00-20.00) is er koffie en thee en stemmen we af op NPO1. Komt u ook?



In memoriam Lia Blom van Loo.

Afgelopen Vrijdag hebben we afscheid genomen van Lia Blom van Loo.

Ik weet niet precies wanneer en hoe ik Lia leerde kennen. Ze was heel wat jaren niet in de Doopsgezinde Vermaning geweest.

Op een gegeven moment kwam ze weer.

Soms ontmoette ik Lia in de tennishal en gingen we bijkletsen. Zo kwam ik erachter, dat ze op 29 mei 1960 in Den Helder op haar belijdenis gedoopt was.

Op een gegeven moment wist ik haar te "strikken" voor de kerkenraad.

In april 2006 werd ze bevestigd en was ze heel blij, dat haar dochter Annelies daarbij was.

Lia nam het secretariaat op zich, maar hoefde niet te notuleren.

Dat vond ze heel fijn, dat was niet haar ding.

Het secretariaat deed ze heel punctueel.

Ze miste eigenlijk nooit een vergadering.

Wij kregen een goede band samen en hadden daardoor veel contact. Om de 14 dagen een dienst in de vermaning.

De kerkenraad zat op de voorste stoelen.

Lia vond dat niet fijn, want ze kreeg pijn in haar nek.

Ze zat te dicht op de preekstoel.

Eerste rij stoelen naar achteren, grote hilariteit.

Later zat ze altijd op de achterste rij.

Daar voelde ze zich vertrouwd.

Ze zorgde voor een deel in Schagen dat het Contact werd bezorgd, al bracht Jaap ze wel rond.

Ze deed veel van die kleine klusjes, die geen naam hebben, maar zo belangrijk zijn. Het laatste was vorig jaar.

Het uitzoeken van de verduisteringsgordijnen.

Zoals gewend punctueel. Lia is 8 jaar lid van de kerkenraad geweest.

Lia en ik gingen later zo nu en dan samen lunchen.

Altijd bij Peetoom in hetzelfde hoekje.

Jammer, dat het de laatste tijd niet meer ging.

Ze moest steeds afbellen om gezondheidsredenen.

Dit afscheid komt toch onverwacht.

Jaap de kinderen en kleinkinderen, jullie zullen haar ontzettend missen. Maar ook wij zien Lia niet meer op haar vertrouwde plek en bij de koffie

Ze zei vaak tegen mij bij het koffie drinken:

Eén kopje de tweede haal ik bij mijn Japie

Lia vroeg vaak naar het lied:

Ik voel de winden God's vandaag,  
vandaag hijs ik het zeil.

Gehavend is't en zwaar van schuim,  
maar ik hijs ten hoop op heil.

Want Christus zelf als stille gast,  
reist in mijn scheepje mee.

Op zijn bevel durf 'k uit te gaan,  
Op wilde hoge zee.

En ook de volgende twee coupletten.

Het was jammer dat dit niet uitgesproken kon worden in het crematorium bij haar mooie afscheid.

Tiny Dijkstra

Van haasten naar onthaasten:

Opzij, opzij, opzij  
Maak plaats, maak plaats, maak plaats  
Wij hebben ongelofelijke haast.  
Opzij, opzij, opzij,  
Want wij zijn haast te laat,  
Wij hebben maar een paar minuten tijd.

We moeten rennen, springen, vliegen  
Duiken, vallen, opstaan en weer doorgaan.  
We kunnen nu niet blijven, we kunnen nu  
Niet langer blijven staan.

Lied van Herman van Veen.

Dit lied heeft ons veel te zeggen, we moeten dit en we moeten dat, we moeten vooral veel doen!

Mag het ook ietsje minder of gewoon even helemaal niets? Om je heen kijken en een pas op de plaats maken, een wandeling in de natuur, gewoon even stilstaan om te kijken en ons verwonderen? Verwonderen over de aarde en al wat daarop leeft.

In het voorjaar word ik me altijd extra bewust van het wonder om mij heen. De groene puntjes die uitgroeien tot sneeuwklonk, krokus, narcis, tulp, blauw druifje. De blaadjes die zich ontfouwen aan de bomen. De vogels die in actie komen, kortom er gebeurt zoveel in de natuur. De natuur is een verkondiging in zichzelf. Hoe mooi is dat?

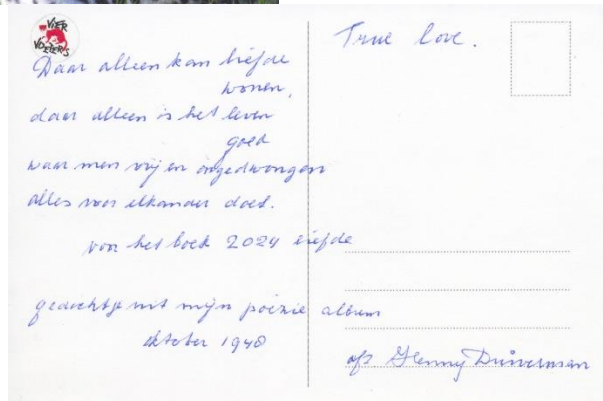
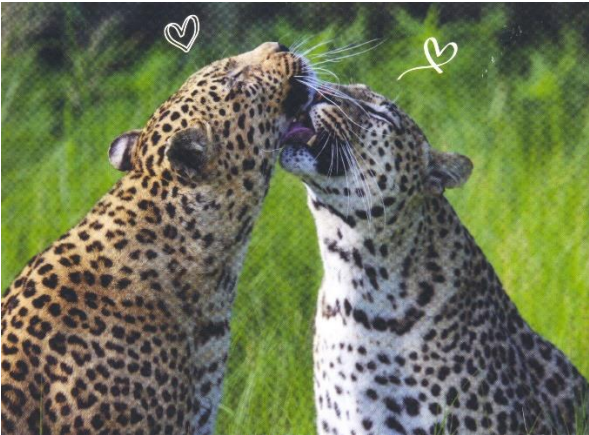
Elke plant, elk dier vertelt een uniek verhaal soms heel mysterieus, vaak in harmonie.

Onze taak om daar goed mee om te gaan, om dit wonder te zien, om er niet aan voorbij te hollen. Om te werken in die natuur, om haar te koesteren. Ik wens u een prachtige tijd in de natuur, laat u verrassen!

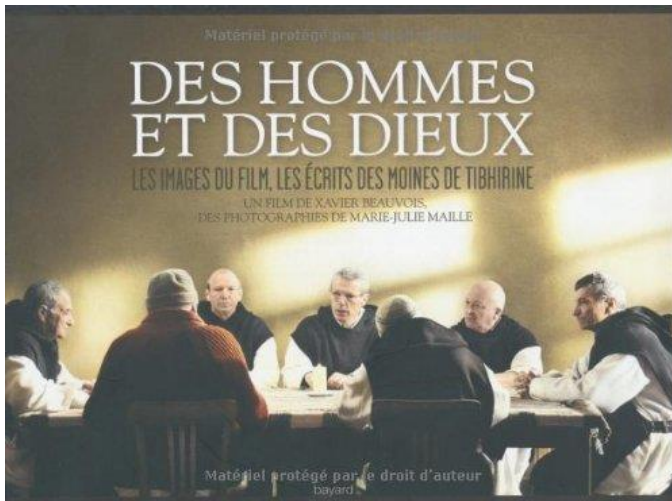
Els.

=====

Voor het boek 2024



Op woensdag 13 maart, aanvang 14.30 uur, was er weer een filmvoorstelling in onze Vermaning te Schagen. Er waren zo'n 40 belangstellenden gekomen om de Franse prijswinnende film "Des Hommes et des Dieux" te bekijken.



Een en ander speelde zich af in een klein klooster aan de voet van het Atlasgebergte in Algerije, ten tijde van de burgeroorlog en de verschrikkelijke anarchie die aldaar heerste, en is gebaseerd op een waar gebeurd verhaal. Ook het klooster werd bedreigd en de broeders overwogen zelfs om terug te keren naar Frankrijk, maar na lange overwegingen bleven ze toch trouw aan hun plaats en roeping.

We kregen een goed beeld van het contemplatieve karakter van het kloosterleven en ook van de goede contacten met de lokale bevolking en de geneeskundige hulp die zonder aanzien des persoons werd geboden.

Indrukwekkend was de viering van een soort Avondmaal dat werd opgeluisterd door muziek van Tjaikovski, uit het Zwanenmeer, dat door een portable radio ten gehore werd gebracht.

Maar er zat spanning in de lucht: Gewapende rebellen en ook militairen waren al eens dreigend het klooster binnengedrongen en op zekere dag sloeg het noodlot toe en werden de weerloze broeders gevangen genomen en ontvoerd. Ze werden uiteindelijk vermoord.

Terecht dat ds. Jelle Waringa herinnerde aan het lot van de vele vrome anabaptisten, doopsgezinden en zoveel anderen, die door de wereldlijke machten én de heersende kerk werden vervolgd en op gruwelijke wijze werden gedood: onze Martelaarsspiegel getuigt van deze gruweldaden en van het ultieme vertrouwen op God. Het heeft altijd iets apocalyptisch, die strijd op leven en dood tussen vrome vreedzame christenen enerzijds en de brute goddeloze wereldlingen anderzijds. Vervolging van christenen is onvermijdelijk in deze boze wereld, maar de tijdelijke dood mogen zij wel geringschatten, want het Lam heeft reeds overwonnen. "Wees getrouw tot in de dood" is het thema van de Openbaring van Johannes, de Apocalyps, het laatste boek van onze Bijbel. Dát hebben we in deze voortreffelijke film gezien.

En natuurlijk weer heel veel dank aan alle broeders en zusters die dit evenement zo voortreffelijke hebben vorm en inhoud hebben gegeven. Heel bijzonder hoor!

Ton van Harlingen

### **Inleveren kopij:**

De kopij voor het juni/juli nummer van Contact inleveren  
vóór 15 mei 2024.

Indien mogelijk digitaal per email naar  
kaan.ontwerp🐒12move.nl

Als dit bij U niet tot de mogelijkheden behoort graag  
duidelijk geschreven, sturen naar:

br. K.J. Kaan  
Witte Paal 74  
1742 NV Schagen  
0224-218 244

## Kerkdiensten:

### Schagen

28 mrt	19.00 uur	ds. J. Waringa	Enigheidsviering
31 mrt	10.00 uur	ds. J. Waringa	Paasdienst
14 apr	10.00 uur	mevr. J. Hania	
28 apr	10.00 uur	ds. J. Waringa	
12 mei	10.00 uur	mevr. P. Visser	
26 mei	10.00 uur	ds. J. Waringa	
9 juni	10.00 uur	br. B. Sloothaak	
23 juni	10.00 uur	ds. J. Waringa	
30 juni	GEEN DIENST		

### Medemblik

25 mrt	19.00 uur	Vesper	
26 mrt	19.00 uur	Vesper	
27 mrt	19.00 uur	Vesper	
7 apr	10.00 uur	mevr I. Broekhuizen Slot	
21 apr	10.00 uur	ds. J. Waringa	
5 mei	10.00 uur	ds. J. Waringa	
19 mei	10.00 uur	ds. J. Waringa	Pinksteren
2 juni	10.00 uur	ds. J. Waringa	
16 juni	10.00 uur	ds. J. Waringa	
30 juni	GEEN DIENST		